

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1999-2000

27 juni 2000

VOORSTEL VAN DECREET

– van de heren **Ludo Sannen, Patrick Lachaert, Bruno Tobback** en
mevrouw **Simonne Janssens-Vanoppen** –

houdende wijziging van artikel 90bis van het bosdecreet van 13 juni 1990

VOORSTEL VAN DECREET

– van mevrouw **Veerle Heeren** en de heer **Gerald Kindermans c.s.** –

houdende wijziging van artikel 90bis van het bosdecreet van 13 juni 1990

VERSLAG

namens de Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening
uitgebracht door de heer Joachim Coens

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : de heer Jacques Timmermans.

Vaste leden :

de heren Joachim Coens, Gerald Kindermans, Erik Matthijs, Jef Van Looy ;

de heer Jacques Devolder, mevrouw Dominique Guns, de heren Patrick Lachaert, Paul Wille ;

de heren Jean Geraerts, mevrouw Marleen Van den Eynde, de heer Frans Wymeersch ;

de heren Jacques Timmermans, Bruno Tobback ;

mevrouw Isabel Vertriest ;

de heer Jos Bex.

Plaatsvervangers :

de heer Jos De Meyer, mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever, mevrouw Maria Tyberghien-Vandenbussche, de heer Mark Van der Poorten ;

de heren Louis Bril, Marc Cordeel, mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht, de heer Gilbert Van Baelen ;

mevrouw Niki De Gryze, de heren Julien Librecht, Jan Penris ;

de heren Jacky Maes, Jan Van Duppen ;

de heer Johan Malcorps ;

de heer Herman Lauwers.

Zie :

297 (1999-2000)

– Nr. 1 : Voorstel van decreet

– Nr. 2 : Amendementen

Zie ook :

233 (1999-2000)

– Nr. 1 : Voorstel van decreet

INHOUD

	Blz.
I. Inleidende uiteenzettingen	4
I.1. Toelichting door mevrouw Veerle Heeren	4
I.2. Toelichting door de heer Ludo Sannen	6
II. Algemene bespreking	6
III. Artikelsgewijze bespreking	11
IV. Eindstemming	16
Tekst aangenomen door de Commissie	17
Bijlage	19

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening besprak op 15 en 22 juni 2000 het voorstel van decreet van mevrouw Veerle Heeren en de heer Gerald Kindermans c.s. houdende wijziging van artikel 90bis van het bosdecreet van 13 juni 1990 (*Parl. St. VI. Parl. 1999-2000*, nr. 233/1) en het voorstel van decreet van de heren Ludo Sannen, Patrick Lachaert, Bruno Tobback en mevrouw Simonne Janssens-Vanoppen houdende wijziging van artikel 90bis van het bosdecreet van 13 juni 1990 (*Parl. St. VI. Parl. 1999-2000*, nr. 297/1).

De voorstellen werden, overeenkomstig de artikelen 25.2, 55.4 en 61.3 van het Reglement, samen geagendeerd en behandeld, waarbij het voorstel van decreet van de heren Sannen, Lachaert, Tobback en mevrouw Janssens-Vanoppen (*Parl. St. VI. Parl. 1999-2000*, nr. 297/1) als basis van de artikelsgewijze bespreking werd genomen.

De commissie keurde dit voorstel van decreet goed op 22 juni 2000. Overeenkomstig artikel 56.3 van het Reglement werd beslist dat er geen reflectietermijn zal zijn.

I. INLEIDENDE UITEENZETTINGEN

I.1. Toelichting door mevrouw Veerle Heeren

Mevrouw Veerle Heeren geeft toelichting bij het voorstel van decreet dat ze samen met de heer Kindermans en andere leden van haar fractie heeft ingediend (*Parl. St. VI. Parl. 1999-2000*, nr. 233/1).

De indiener verwijst naar artikel 90bis, vierde lid, van het bosdecreet van 13 juni 1990, laatst gewijzigd bij decreet van 18 mei 1999, dat bepaalt dat er bij ontbossing gecompenseerd moet worden. Met het oog op het behoud van de beboste oppervlakte in Vlaanderen is dit ongetwijfeld een lovenswaardige en na te streven maatregel.

De concrete toepassing van die bepaling, zoals vastgelegd in het besluit van de Vlaamse regering van 26 november 1999, voorziet evenwel niet in de invoering van een onderscheid, afhankelijk van de andere bestemming of het andere gebruik van het te ontbossen terrein. Dat leidt ertoe dat de kostprijs van de bouwgronden, waarvan de stijging gedurende de tweede helft van de jaren negentig schrikwekkende proporties heeft aangenomen, extra verzawaard wordt met een soort “boete” van 120 frank per vierkante meter.

De spreker refereert aan haar vraag om uitleg aan minister Vera Dua over de regels voor compensatie van ontbossing (*Hand. VI. Parl. 1999-2000*, C-57, 17 januari 2000). Het bedrag van 120 frank per m² wordt aangerekend indien niet kan worden overgegaan tot compenserende bebossing en daarbij wordt niet gedifferentieerd in functie van de nabestemming en de opbrengstwaarden. De minister heeft toen geantwoord dat het decreet en het advies van de Raad van State over het uitvoeringsbesluit geen ruimte laten voor meer differentiatie. Aan de aanpassingen van het bosdecreet moest dus een decretale basis worden gegeven en om die reden hebben de indieners een voorstel van decreet ingediend.

De spreker stelt vast dat later door de meerderheid eveneens een voorstel van decreet werd ingediend (*Parl. St. VI. Parl. 1999-2000*, nr. 297/1), dat de verdienste heeft een oplossing te willen aanreiken voor de juridische knelpunten die zijn gerezen na de publicatie van het besluit van de Vlaamse regering van 26 november 1999. Het voorstel ingediend door de meerderheid neemt een aantal elementen over van het eerder ingediende voorstel van decreet die dan juridisch-technisch werden bijgestuurd en uitgewerkt.

Mevrouw Heeren overloopt vervolgens een aantal knelpunten. Ze onderstreept het belang van een sociale correctie van de huidige compensatieregeling, waardoor de eigendomsverwerving met het oog op de realisatie van de eigen woning nog een betaalbare aangelegenheid blijft. Deze sociale correctie van de onvoorziene effecten van het bosdecreet dringt zich des te meer op in de sociale huisvestingssector, gelet op de nefaste impact van de regeling op de huur- en kooprijzen.

Anderzijds zou men kunnen stellen dat diegene die zich een tweede woning kan veroorloven, redelijkerwijze ook wel over voldoende financiële middelen zal beschikken om een behoorlijke bosbehoudsbijdrage te betalen. Hetzelfde geldt voor bouwpromotoren die wooncomplexen ontwikkelen vanuit louter winstoogmerk.

De compensatieregeling heeft eveneens ongewenste effecten op het vlak van de ontwikkeling van industriële activiteiten. Door het ontbreken van voldoende terreinen om tot herbebossing over te gaan en de hoogte van de compenserende bosbehoudsbijdrage, dreigen bepaalde regio's in Vlaanderen bij het aantrekken van nieuwe bedrijvigheden economisch uit de markt te worden geprijsd.

De indiener stelt eveneens vast dat de huidige compensatieregeling ongenueanceerd wordt toegepast, vermits de huidige regelgeving op het vlak van ontbossing aan alle gebieden in het Vlaamse Gewest eenzelfde gewicht toekent. Mevrouw Heeren stelt dat de ecologische impact van ontbossing niet in alle gemeenten gelijk is, gelet op de verschillende bosindex in de Vlaamse gemeenten. De rooiing van de laatste hectare bos in een bepaalde gemeente zal een veel grotere impact hebben in deze gemeente dan het ontbossen van een hectare in een gemeente met een bosareaal van 1.200 ha. Mevrouw Heeren betreurt dat de compensatie niet is gerelateerd aan de bosindex van de betrokken gemeenten of regio's.

Aangezien van iedere gemeente de bosindex bekend is, of in ieder geval na de invoering van het aangekondigde GIS-systeem tot op perceelsniveau bekend zal zijn, is het perfect mogelijk zonder al te veel administratieve rompslomp een wiskundige formule uit te werken waarmee bij de bepaling van de bosbehoudsbijdrage rekening kan worden gehouden. Anderzijds mag de administratieve eenvoud ook geen alibi zijn voor een gebrek aan gedifferentieerde benadering, juist met het oog op de mogelijke belangrijke financiële implicaties ervan.

Velen zijn vandaag de mening toegedaan dat het huidige besluit van de Vlaamse regering van 26 november 1999 er uiteindelijk zal toe leiden dat Limburg en de Antwerpse Kempen de herbebossing van het gehele Vlaamse Gewest zullen financieren. Indien men er zich rekenschap van geeft dat Limburg 30 percent van het Vlaamse bosareaal bezit en slechts een aandeel heeft van 18 percent in de totale oppervlakte in Vlaanderen, dan ligt de conclusie voor de hand dat Limburg een onevenredig groot aandeel zal moeten dragen in het daartoe opgerichte compensatiefonds.

Bovendien stelt mevrouw Heeren vast dat in de meest bosrijke regio's van het land de diensten van de afdeling Bos en Groen van Aministratie aanklagen dat er te weinig ruimte overblijft om tot een compenserende herbebossing in het kader van het decreet over te gaan. In die regio's is de ogenschijnlijke alternatieve keuze tussen het betalen van een bosbehoudsbijdrage of het overgaan tot compenserende bebossing niet realistisch.

De verplichting tot compenserende bebossing kan eigenlijk volgens spreker niet worden opgelegd zonder hiervoor voldoende mogelijkheden aan te bieden. Van de Vlaamse overheid kan worden verwacht dat zij voldoende gronden ter beschikking stelt waardoor de ontbosser ook over een gewaar-

borgde alternatieve keuze beschikt om hetzij te herbebossen hetzij de bosbehoudsbijdrage te betalen.

Zolang die keuzevrijheid niet gewaarborgd is, blijft het decreet discriminerend. In deze context moet volgens de indiener worden gewezen op het billijkheidsprincipe : de keuze tussen de twee alternatieve vormen van compensatie, herbebossing dan wel een financiële bijdrage, moet evenredig zijn. Studies hebben uitgewezen dat de kostprijs van een herbebossing in eigen beheer om en bij de 25 frank per vierkante meter ligt. Indien de terreinen nog moeten worden verworven, een bebossingsplan moet worden opgesteld en een monitoring gedurende 5 jaar wordt ingebouwd, mag de kostprijs op ongeveer het dubbele daarvan worden geraamd. Dat staat in schril contrast met de huidige bosbehoudsbijdrage van 120 frank/m².

Een ander knelpunt blijft de onduidelijkheid van de gehanteerde definities. Wat verstaat men onder het begrip "bos" ? Het voorstel van decreet-Sannen e.a. bevat ook geen verduidelijking van dit begrip, dat nu op verschillende wijzen wordt ingevuld.

Ook inzake de bepaling van de te compenseren oppervlakte wordt vastgesteld dat er in de praktijk uiteenlopende interpretaties gangbaar zijn. Uitgangspunt van het bosdecreet was dat de te ontbossen oppervlakte moest worden gecompenseerd. De indieners stellen evenwel vast dat de afdeling Bos en Groen naar aanleiding van concrete dossiers soms een totaal andere invulling geeft.

Los van de onduidelijkheid die er thans bestaat over de interpretatie van de begrippen "bos" en "ontbossing" waarvoor de minister op korte termijn duidelijkheid heeft beloofd door de invoering van een GIS-systeem tot op perceelsniveau, wordt er immers vastgesteld dat indien de betrokken afdeling Bos en Groen de mening toegedaan is dat de niet te ontbossen oppervlakte van een perceel te gering is om nog van een bos te kunnen spreken, er compensatie geëist wordt voor heel het perceel, ondanks het feit dat een deel van de bebossing behouden blijft. Er ontbreekt ook een duidelijke definitie van jonge spontane bebossing.

Een andere sluipende discriminatie die veroorzaakt wordt door de huidige toepassing van de compensatieregeling, is dat de bosbehoudsbijdrage geenszins gerelateerd is aan de opbrengstwaarde van de ontbossing. Zelfs indien de bosbouw geen winstgevend activiteit zou zijn, dan nog kan in het geval dat de opstand van het perceel hoofdzakelijk bestaat uit oude eiken en acacia's, een belangrijk

deel van de bosbehoudsbijdrage gerecupereerd worden, terwijl in het geval van een begroeiing met minderwaardig dennenhout, de ontbossing en de rooiing vaak nog extra kosten met zich meebrengen.

De indieners zijn de mening toegedaan dat, na de wijziging van artikel 90bis van het decreet, er dringend een nieuw hierop geënt uitvoeringsbesluit vanwege de Vlaamse regering nodig is.

I.2. Toelichting door de heer Ludo Sannen

De heer Ludo Sannen licht het voorstel van de heren Sannen, Lachaert, Tobback en mevrouw Janssens-Vanoppen (*Parl. St.* VI. Parl. 1999-2000, nr. 297/1) toe. Als prioritaire doelstelling stelt dit voorstel het behoud van het waardevol bosareaal in Vlaanderen voorop, waardoor dit voorstel niet raakt aan de doelstellingen van het bosdecreet van 13 juni 1990.

De spreker beaamt dat er inderdaad nood is aan correctie van een aantal onvoorziene effecten van het huidige artikel 90bis. Op een aanpassing van de huidige regeling wordt aangedrongen vanuit diverse maatschappelijke geledingen : eigenaars van kleine kavels, gemeentebesturen, industrie en zelfs natuurverenigingen. De druk op natuurgebieden is reeds erg groot. Indien de bestaande natuurgebieden systematisch zouden worden omgevormd in bosgebieden, zou dit een ecologische verarming betekenen.

De spreker stelt dat door het voorstel van decreet aan de Vlaamse regering de mogelijkheid wordt geboden om de gebieden te bepalen die voor compenserende bebossing in aanmerking komen, waardoor deze niet beperkt moeten blijven tot de groengebieden. Aldus komt men tegemoet aan een aantal bezwaren geformuleerd door de natuurverenigingen en kan de druk op de groengebieden worden verlicht.

Volgens de heer Sannen wordt de spontane bebossing terecht uitgesloten van de toepassing van de compensatieregeling. Wat de exacte invulling van het begrip “spontane bebossing” betreft, laat de spreker opmerken dat dit begrip reeds wordt gehanteerd in het bosdecreet van 13 juni 1990. Spontane bebossing wordt in elk geval niet door de mens gerealiseerd en er wordt in het voorstel van decreet een tijdslimiet gesteld.

De heer Sannen licht vervolgens een andere wijziging van artikel 90bis toe. De boscompensatie wordt een voorwaarde bij het toekennen van de verkavelingsvergunning. In het geval van een verkaveling wordt de “last” van de compensatie voor de beboste delen bij de verkavelaar gelegd, en dit is een belangrijke vernieuwing. Het zal volgens de indiener voor de kopers ook meer duidelijkheid creëren over de reële prijs van gronden in een verkaveling.

Wat de sociale correctie betreft, drukt de spreker de wens uit dat deze bijsturing op een lineaire wijze wordt doorgevoerd en gedetailleerd zal worden uitgewerkt in een uitvoeringsbesluit, vermits dergelijke regelingen niet thuishoren in een decreet. De ten onrechte uitbetaalde compensatiebijdragen moeten kunnen worden teruggevorderd.

De spreker stipt aan dat het voorstel een verduidelijking wil geven aan een aantal begrippen en komaf wil maken met de thans gerezen ongewenste gevolgen van de toepassing van artikel 90bis van het bosdecreet van 13 juni 1990. Het behoud van een gelijkwaardig bosareaal blijft het uitgangspunt.

II. ALGEMENE BESPREKING

Sociale dimensie en hoogte van de bosbehoudsbijdrage

Mevrouw Veerle Heeren stelt vast dat het voorstel van decreet van de heren Sannen, Lachaert en Tobback en mevrouw Janssens-Vanoppen inderdaad een aantal technische verfijningen aanbrengt, maar naar aanleiding van het interview met de heer Ludo Sannen in het Het Belang van Limburg van 5 juni 2000 rijzen er bij spreker toch vele vragen omtrent het toekomstige uitvoeringsbesluit bij dit voorstel van decreet. De heer Sannen laat in het interview verstaan dat voor een algemene sociale correctie wordt geopteerd, bijvoorbeeld een bepaling die stelt dat de eerste 5 are die worden ontbost niet moeten worden gecompenseerd.

Een dergelijke maatregel zou volgens mevrouw Heeren vanuit beleidsoogpunt een weinig coherente oplossing zijn, vermits de impact van de ontbossing van een perceel van 5 are in Limburg er geheel anders uitziet dan de impact van de ontbossing van een dergelijke kavel in Antwerpen of in Vlaams-Brabant. De spreker pleit voor een grotere coherentie tussen de compensatieregeling en het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen. De indieners van het voorstel van decreet-Sannen e.a. verwijzen

overigens zelf voortdurend naar begrippen uit het decreet ruimtelijke ordening.

Wie eigenaar is van een beboste kavel van 10 are zal toch nog een bosbehoudsbijdrage dienen te betalen van 60.000 frank voor de resterende 5 are, die niet vrijgesteld zijn van de bijdrage voor compenserende bebossing. Mevrouw Heeren meent dat een taxatie in functie van de reële herbebossingskosten (25 tot 50 frank/m²) een billijke oplossing zou kunnen zijn. Ze verklaart niet in te zien waarom de Vlaamse overheid thans een viervoud van de kosten voor compenserende bebossing zou recupereren.

De spreker wijst erop dat een van de krachtlijnen van het voorstel van de meerderheid de terugvoering behelst van de last van de compenserende bebossing op de verkavelaar, in plaats van op de particuliere bouwheer. Deze maatregel resulteert op het eerste zicht in een daadwerkelijke sociale correctie voor de bescheiden inkomenscategorieën. Ingevolge deze regeling zal de verkavelaar echter vrijwel steeds de last verhalen op de potentiële koper van een bouwgrond uit deze verkaveling.

Het verhalen van de last van compenserende bebossing zal eveneens een impact hebben binnen de sociale huisvestingssector, vermits de sociale huisvestingsmaatschappijen bij het aanbieden van sociale kavels, eveneens zullen geconfronteerd worden met de kosten van de compenserende bebossing en deze noodgedwongen zullen moeten aanrekenen aan de potentiële kopers van sociale woningen en/of sociale bouwgronden of aan de huurders van sociale woningen.

Indien men een kavel van een particulier koopt, kan men daarentegen wel genieten van de oppervlaktevrijstelling van 5 are. Een gezin in een hogere inkomenscategorie zal dus goedkoper af zijn dan de koper van een sociale bouwgrond. Enkel particulieren die kopen binnen de private sector, zullen van de oppervlaktevrijstelling van 5 are kunnen genieten.

De spreker kan zich niet voorstellen dat de huidige meerderheid de bescheiden inkomensgroepen extra zou willen belasten en pleit voor een vrijstelling van de taxatie in functie van de sociale huisvesting.

De heer Jef Van Looy vreest eveneens dat de compensatieverplichting bij de verkavelaar leggen, enkel een verschuiving van het probleem inhoudt omdat de kosten toch worden doorgerekend in de prijs.

Mevrouw Marleen Van den Eynde vraagt nadere informatie over het aantal bouwgronden en het aantal hectaren waarvoor deze regeling zou gelden. Het lid vraagt zich tevens af wat de gemiddelde grootte is van de percelen waarvoor een ontbosningsvergunning wordt aangevraagd en wat de oppervlakte van het te ontbossen deel is. Indien het om grote percelen gaat, dan gaat het vaak om hogere inkomensgroepen die de huidige bedragen wel kunnen betalen. Beoordeelt het voorstel ingediend door de meerderheid niet de middelgrote en grote inkomensgroepen en grote bouwpromotoren? De spreker onderstreept het belang van een regeling voor de bescheiden inkomensgroepen eerder dan voor de hogere inkomens.

Het voorstel van de meerderheid voorziet blijkbaar in een regeling voor de kandidaat-bouwers die nu reeds een bouwaanvraag hebben ingediend. Zullen zij de betaalde bedragen kunnen terugvorderen?

Inzake de door mevrouw Heeren gewenste sociale correcties ten behoeve van de bescheiden inkomensgroepen, meent mevrouw Isabel Vertriest dat sociale correcties best niet worden doorgevoerd via boscompensatie, maar wel via de toekenningscriteria inzake sociale woningbouw. Gezinnen met bescheiden inkomens kunnen zich geen grote percelen veroorloven.

De heer Sannen verklaart het niet eens te zijn met de vaststelling van mevrouw Heeren dat het voorstel van de meerderheid geen sociale correcties zou doorvoeren en treedt de bedenking van mevrouw Vertriest bij, dat het bosdecreet niet moet worden aangewend als instrument voor het doorvoeren van sociale correcties. Het bosdecreet mag ook de sociale ongelijkheid niet vergroten, maar dat is volgens de spreker duidelijk niet het geval.

In verband met het interview waarnaar mevrouw Heeren verwijst, zegt de heer Sannen dat hij enkel een suggestie heeft gedaan om de eerste 5 are die worden ontbost niet aan compensatie te onderwerpen. Uiteindelijk is het de minister die in een uitvoeringsbesluit de modaliteiten zal uitwerken. In deze context laat de heer Sannen nog opmerken dat het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen de woondichtheid in het buitengebied heeft vastgelegd op 15 woningen per ha en in het stedelijk gebied op 25, wat neerkomt op een gemiddelde perceelsgrootte tussen 7 en 4 are. Het beleid moet in overeenstemming blijven met de uitgangspunten die het elders hanteert.

Wat de aansnijding van de woongebieden door sociale huisvestingsmaatschappijen betreft, dient de overheid of de maatschappij in te staan voor de compenserende herbebossing. Het uitgangspunt moet steeds het behoud van het bosareaal zijn. Sociale bouwmaatschappijen zullen wellicht de kost hiervan niet verrekenen in de huurprijs. De sociale bouwkavels dienen ook niet noodzakelijkerwijze duurder te worden voor de potentiële koper.

De spreker meent dat ook de privé-verkavelaar van bouwgronden niet noodzakelijk de prijs van compenserende bebossing zal verrekenen in de koopprijs van de kavel, maar dat het prijspeil eerder zal worden gevormd via de normale marktmechanismen, waarbij in een bepaalde regio beboste en niet-beboste bouwgronden te koop worden aangeboden. Van een doorschuifoperatie naar de toekomstige eigenaar is wellicht geen sprake. De last van de compenserende bebossing wordt volgens de indiener wel degelijk bij de verkavelaar gelegd.

Op de vragen van mevrouw Van den Eynde, antwoordt de heer Sannen dat de voorgestelde regeling een uitdovend karakter heeft, aangezien voor toekomstige verkavelingen steeds de verkavelaar de compensatie moet geven. In het voorstel van decreet is opgenomen dat reeds betaalde bosbehoudsbijdragen geheel of gedeeltelijk worden terugbetaald indien de ontbossing krachtens de nieuwe regeling geheel of gedeeltelijk vrijgesteld zou zijn van compensatie.

Mevrouw Vertriest benadrukt overtuigd te zijn van het belang van het behoud van het bestaande bosareaal, vermits een nieuwe aanplanting steeds moet worden beschouwd als een minder goede oplossing. Een bosbehoudsbijdrage van 120 frank/m² is in dat opzicht zeker niet overdreven : in vele gevallen zal het rooien van de bomen meer opbrengen dan deze bijdrage. Wat de prijsdifferentiatie betreft, meent de spreker daarom dat deze kan worden gerelateerd aan de waarde van het te rooien bos, waarbij voor oude bossen met waardevolle bomen hogere bedragen voor compenserende bebossing niet uitgesloten zijn. Een differentiatie van de compensatiemaatregelen op basis van de bosindex van gemeenten is niet aangewezen.

Minister Vera Dua vindt de invoering van een zekere differentiatie in de bijdrage een goede zaak. Hierbij dient de aandacht uit te gaan naar zowel een sociale bijsturing onder de vorm van een vrijstelling voor kleine kavels, maar eveneens kan ernaar gestreefd worden om de prijsdifferentiatie te relateren aan de waarde van het bos. De minister laat in dit verband opmerken dat Limburg inder-

daad over een belangrijk bosareaal beschikt, maar vaak betreft het bosgebieden met een minderwaardige houtsoort.

De responsabilisering van de verkavelaar vindt de minister eveneens een goed uitgangspunt, maar een discussiepunt blijft de oppervlakte waarvoor binnen een verkavelingsvergunning dient te worden gecompenseerd. Indien een deel van de verkaveling bebost blijft, kan daarmee rekening worden gehouden.

De minister laat, in antwoord op een vraag van mevrouw Marleen Van den Eynde, een overzicht van de ligging van de bossen volgens gewestplanbestemming opnemen als bijlage bij het verslag.

Compensatiegebieden en ruimtebalans

Wat de uitbreiding van de compensatiegebieden betreft, vreest mevrouw Veerle Heeren dat deze zich in de praktijk vooral zal toespitsen op landbouwgebieden. Een eenzijdige druk op het landbouwareaal zal onvermijdelijk leiden tot een opwaartse prijsenspiraal van landbouwgronden. Bedrijven die grote oppervlakten dienen te compenseren, kunnen landbouwgronden aankopen en bebossen aan 25 frank per vierkante meter, wat zal leiden tot een feitelijke daling van de brutokostprijs van herbebossing. Bovendien blijft de grond behouden binnen het patrimonium van het bedrijf, waardoor deze percelen waardeverlozen blijven.

Mevrouw Heeren vreest dat de landbouwgronden aldus nogmaals onder druk komen en dit bovenop de impact van het mestactieplan op de landbouw. Eens deze gronden door derden niet-landbouwers zijn verworven, zullen de landbouwers deze gronden slechts kunnen terugkopen aan een hogere prijs, ingevolge de verrekening van de last van de compenserende bebossing in de oorspronkelijk prijs. Spreker vraagt zich af of een dergelijke evolutie financieel wel een haalbare kaart is voor de landbouwsector, die op dit ogenblik reeds zwaar onder druk staat.

De toepassing van het principe van de compenserende bebossing kan automatisch na een periode van 10 jaar resulteren in de totstandkoming van grote aaneengesloten, herbeboste gebieden. Het is niet denkbeeldig dat deze vroegere landbouwgebieden ingevolge een bestemmingswijziging definitief als park- en/of bosgebieden zullen worden aangeduid en aldus verloren zijn voor de landbouwexploitatie.

De heer Kindermans merkt op dat het bepalen van de gebieden waar een compenserende bebossing kan gebeuren, in het voorstel van de meerderheid overgelaten wordt aan de verantwoordelijkheid van de Vlaamse regering. Het hergroeperen van verspreide gebieden waar de compensatie kan worden doorgevoerd, zou inderdaad kunnen leiden tot een bestemmingswijziging van deze gebieden, bijvoorbeeld van agrarisch gebied naar bosgebied. De spreker vraagt zich af welke impact een dergelijke maatregel zal sorteren op het evenwicht tussen de diverse sectorale aanspraken op de open ruimte.

Wat de afbakening betreft van de gebieden die voor compensatie in aanmerking komen, stipt mevrouw Vertriest aan dat deze compensatie kan worden doorgevoerd in de voor bosuitbreiding in aanmerking komende zones, waardoor versnippering en verspreiding van de percelen die voor compensatie in aanmerking komen, kan worden vermeden.

Volgens de heer Jef Van Looy dient men zich toe te spitsen op de bestemmingsplannen. Indien een waardevol bos in een woongebied ligt, kan de bestemming worden gewijzigd. Het her en der bebossen van percelen voor het uitvoeren van de compensatieverplichting zal tot versnippering leiden. Het lid is voorstander van herbebossing in de daartoe bestemde zones en verzet zich tegen de uitspraak dat de compensatie in agrarisch gebied zal worden gezocht.

Het lid laat in dit verband opmerken dat in agrarisch gebied nu reeds grote boscomplexen liggen en dat over de bestemming daarvan geen duidelijkheid wordt gecreëerd.

Wat het zoeken naar gebieden voor compensatie en bosuitbreiding betreft, onderstreept de heer Sannen dat daarbij rekening zal moeten worden gehouden met de invulling van de ruimtebalans (bos, landbouw, woongebieden) en het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen. Het voorstel van de meerderheid mag dan ook niet worden beschouwd als een aanslag op de landbouwgronden. Het RSV gaat er nu reeds vanuit dat een deel landbouwgronden zal worden bebost.

Hierop wijst de heer Jacques Timmermans op de mogelijkheid om binnen de gemeentelijke structuurplannen bestemmingen te corrigeren, waarna de bestemmingswijzigingen in de ruimtebalans worden verrekend.

Wat het evenwicht in de ruimtebalans betreft onderstreept minister Vera Dua dat in de compenserende bebossing een zekere logica moet worden

aangehouden. Bij voorkeur en waar het mogelijk is, dient deze compenserende bebossing te worden doorgevoerd in potentiële bosuitbreidingsgebieden. Hierbij mag men evenwel de waarde niet onderschatten van het behoud van waardevolle kleine boskernen binnen landbouwgebieden. Het zijn vaak natuurlijke refuges voor fauna en flora, wat bijdraagt tot een hogere ecologische waarde van het agrarisch landschap. Een genuanceerde benadering op ecologisch vlak is wenselijk.

Het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen moet volgens de minister het uitgangspunt blijven. In de ruimtebalans zal er een onderlinge beïnvloeding van woongebieden, bosgebieden en landbouwgebieden zijn.

De heer Jef Van Looy dringt aan op het afbakenen van zones voor bosuitbreiding en het aanwenden van deze gebieden voor compensatie. Dit is een veel betere en meer logische oplossing dan te werken met zogenaamde potentiële bosuitbreidingsgebieden. In theorie is gans Vlaanderen potentieel bosgebied.

Minister Vera Dua maant aan om het begrip “boscompensatie” niet te verwarren met “bosuitbreiding”, vermits de compenserende bebossing niet mee wordt geteld voor de bosuitbreiding. Agrarische zones moeten volgens de minister onder bepaalde voorwaarden in aanmerking kunnen komen als potentieel bosuitbreidingsgebied.

De minister reageert tot slot op de bepaling in het voorstel van decreet van mevrouw Heeren en de heer Kindermans die stelt dat de Vlaamse regering een voldoende aanbod garandeert van de terreinen waarop de compensatie geschiedt. Minister Dua ziet het niet als een taak van de regering om voor elke ontbossing compensatiegebied aan te duiden. De regering hecht daarentegen veel belang aan de actieve inschakeling van het gemeentelijk bestuursniveau in de aangelegenheid van compenserende bebossing. De minister wil wel samen met het lokale bestuursniveau naar optimale en ruimtelijk evenwichtige voorstellen zoeken, maar is geen voorstander van de oplegging van een decretale verplichting inzake compenserende gebieden.

Bosindex – regionale verschillen

De heer Gerald Kindermans stelt vast dat in beide voorstellen naar een meer genuanceerde toepassing van de compensatieregeling wordt gezocht. Hij pleit voor het in rekening brengen van de gemeentelijke bosindex, waardoor maatregelen gedifferentieerd worden in functie van de bebossingsgraad

van de gemeenten. Ook de mogelijkheid dat een derde zich garant stelt voor compenserende bebossing, is volgens de spreker een goede denkpiste.

Het principe van herbebossing is voor de heer Kindermans slechts zinvol indien deze doorgevoerd wordt op grote aaneengesloten gebieden. Particuliere kavels van bijvoorbeeld 10 are herbebossen zal leiden tot een versnipperde aanpak met een geringe ecologische meerwaarde voor het landschap.

De heer Kindermans meent dat inzake de groepering van de gebieden die voor compensatie in aanmerking kunnen komen, de gemeenten een spilfunctie kunnen vervullen. Particulieren die een beroep doen op de gemeente inzake compenserende bebossing, zouden hiervoor in de gemeentekas een bepaalde som kunnen storten voor de financiering van projecten van gegroepeerde compenserende bebossing. De werkelijke kosten zouden dan ook lager liggen. Het nu gevraagde bedrag van 120 frank per vierkante meter is onrealistisch hoog.

De heer Kindermans refereert vervolgens aan een zinsnede uit de toelichting bij het voorstel van decreet van de meerderheid (*Parl. St.* VI. Parl. 1999-2000, 297/1, blz. 5) die luidt als volgt : “Het is dan ook aangewezen dat de Vlaamse regering maatregelen neemt opdat de ontvangen middelen in verhouding in de betrokken regio’s aangewend worden voor het uitvoeren van de compenserende bebossingen.”. Het lid merkt op dat Limburg 30 procent van het Vlaamse bosareaal bezit en slechts een aandeel heeft van 18 procent in de totale oppervlakte van Vlaanderen. De toepassing van de compensatieregeling zal niet zonder gevolgen blijven voor de huisvestingssector, vermits vele jonge Limburgse gezinnen zullen worden geconfronteerd met de verrekening van de last van de compensatie voor herbebossing. Deze Limburgse gezinnen zullen in feite de bebossing in de bosarme provincies financieren.

De spreker vraagt meer duidelijkheid over de praktische uitvoering van het voornemen om de middelen in verhouding aan te wenden in de betrokken regio’s, voornemen dat wel in de toelichting is opgenomen, maar verder in het voorstel niet concreet wordt uitgewerkt. Hoe denkt de minister een dergelijke maatregel te kunnen realiseren ?

Mevrouw Veerle Heeren laat opmerken dat er een algemene tendens is naar meer renovatie van bestaande woningen. De provincie Limburg is echter gekenmerkt door een grote nood aan nieuwbouw en ook daardoor zal de bosbehoudbijdrage er een grotere impact hebben.

Mevrouw Marleen Van den Eynde stelt dat de provincie Limburg zich gelukkig zou moeten prijzen met de hoge bebossingsgraad. Andere provincies hebben behoefte aan meer groen, terwijl Limburg blijkbaar de ontbossing door bouwpromotoren wil laten doorgaan.

Mevrouw Isabel Vertriest merkt op dat het omvangrijke bosareaal in de provincie Limburg en in de Kempen in feite historisch en natuurlijk is gegroeid. Het geringe potentieel van de bodem leende er zich eerder tot bebossing. Ze onderstreept vervolgens het belang van een inhaaloperatie in de provincies Oost-en West-Vlaanderen en Antwerpen die inzake bosareaal eerder karig zijn bedeed.

De heer Gerald Kindermans repliceert door te verwijzen naar het artikel in Het Belang van Limburg van 4 maart 2000, waarin door de Vlaamse minister-president de bezorgdheid wordt geuit om het bosrijke Limburg niet te benadelen door de compensatieregeling. De heer Kindermans is gelukkig met het grote bosareaal in Limburg, maar meent dat er geen sprake van kan zijn om uitsluitend de provincie Limburg aan te spreken voor de financiële middelen, en vervolgens elders de investeringen door te voeren.

De heer Ludo Sannen stelt dat het door de meerderheid ingediende voorstel van decreet niet uitgaat van de regionale en gemeentelijke verschillen. Het decreet zal van toepassing zijn binnen het Vlaamse Gewest en het uitgangspunt van dit voorstel van decreet is de handhaving van het Vlaamse bosareaal.

De indiener verheugt zich over het grote bosareaal in Limburg en geeft toe dat een aantal provincies, onder meer Oost-en West-Vlaanderen, inzake bos stiefmoederlijk zijn bedeed. Deze provincies hebben een andere ruimtelijke structuur en kampen met andere problemen inzake ruimtelijke ordening. Terecht wordt in de toelichting bij het voorstel van decreet gesteld dat de binnengekomen middelen van de bosbehoudsbijdrage effectief voor compenserende bebossing moeten worden aangewend. Het is niet wenselijk dat de Vlaamse overheid hiermee haar gewone bosuitbreidingsprogramma financiert. Prioritair dienen deze middelen aangewend voor compenserende bebossing en handhaving van het bosareaal.

De spreker deelt de bekommernis van de heer Kindermans om versnipperde compenserende bebossing tegen te gaan. Aan de gemeenten kan inderdaad een belangrijke rol worden toebedeeld,

vermits deze zich als derde garant kunnen stellen voor de uitvoering van de compensatieverplichting.

Wat de provincie Limburg en de bezorgheid omtrent de financiële impact van het voorstel van decreet op deze provincie betreft, repliceert minister Dua dat er een belangrijke taak wegligt voor de gemeenten en de provincies bij het opstellen van de provinciale en gemeentelijke structuurplannen. Bij het opmaken van deze plannen kan gezocht worden naar oplossingen voor de compensatiegebieden. De minister meent dat er bij de gemeenten en provincies wel degelijk bereidheid bestaat om op creatieve wijze mee te zoeken naar eventuele oplossingen.

Uit andere contacten blijkt dan volgens de minister weer dat niet iedereen in Limburg vragende partij is om korte termijn het bosareaal uit te breiden, gezien de voor Vlaanderen relatief hoge huidige bebossingsindex in Limburg (18 percent). In grote Europese landen wordt, in de veronderstelling dat een bos al zijn maatschappelijke functies optimaal zou vervullen, een bosareaal van 30 percent vooropgesteld. Een dergelijke norm is in Vlaanderen uitgesloten, maar een van de doelstellingen van de minister blijft evenwel de uitbreiding van het bosareaal in bosarme provincies, met name Oost- en West-Vlaanderen.

Standpunt van de Vlaamse regering

Minister Vera Dua stipt aan dat sinds de wijziging van artikel 90bis van het bosdecreet door het decreet van 18 mei 1999 houdende diverse bepalingen naar aanleiding van de begroting 1999, wijziging waarbij het moratorium op ontbossing gedeeltelijk werd opgeheven, een lange evolutie werd ingezet. Een eerste ontwerp van uitvoeringsbesluit met betrekking tot de wijziging van artikel 90bis werd overgezonden aan de Raad van State, die een negatief advies heeft uitgebracht ingevolge het ontbreken van een voldoende decretale basis. De decretale bepaling heeft de uitwerking van een werkbare regeling bemoeilijkt en een aanpassing van de decretale basis bleek daarom noodzakelijk.

De minister is voorstander van een doordachte aanpak op het terrein, maar pleit ervoor om een opbod inzake differentiaties en vrijstellingen te vermijden. Bosbehoud blijft een prioritaire doelstelling voor de Vlaamse regering. De meest bosrijke provincies worden inderdaad het meest geconfronteerd met de consequenties ervan, waardoor deze aangelegenheid inderdaad een subregionaal karakter vertoont.

De minister treedt de bekommernis van mevrouw Heeren bij, waarin deze opmerkt dat een aantal definities inderdaad voor verfijning vatbaar zijn. Aan de invulling van het begrip “bos” werd reeds heel wat literatuur gewijd. De inhoudelijke kwalificatie en evaluatie van het begrip “bos” behoort toe aan de deskundigen van de afdeling Bos en Groen, die eveneens belast is met de opmaak van de boskartering. Indien omtrent de correcte invulling van het begrip “bos” twijfel rijst, dan wordt het advies ingewonnen van de plaatselijke houtvester.

Wat het begrip jonge en spontane bebossing betreft, is het voor een deskundige geen moeilijke aangelegenheid om een natuurlijke verjonging te herkennen. Wat de “spontane bebossing” betreft, wordt in het voorstel van decreet-Sannen e.a. bovendien gewerkt met een termijn van 22 jaar.

De Vlaamse regering heeft op 16 juni 2000 het standpunt bepaald dat ze zal innemen bij de bespreking van het voorstel van decreet. Minister Vera Dua verklaart dat de regering zich volkomen kan aansluiten bij het voorstel van decreet ingediend door de heren Sannen, Lachaert, Tobback en mevrouw Janssens-Vanoppen, vermits dit voorstel het best beantwoordt aan de prioritaire doelstelling van de Vlaamse regering inzake het behoud van het bosbestand.

III. ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING

Het voorstel van decreet van de heren Sannen, Lachaert, Tobback en mevrouw Janssens-Vanoppen houdende de wijziging van artikel 90bis van het bosdecreet van 13 juni 1990 wordt als basistekst voor de artikelsgewijze bespreking genomen.

De ingediende amendementen zijn opgenomen in *Parl. St. VI. Parl. 1999-2000, nr. 297/2*.

Artikel 1

Bij dit artikel worden geen opmerkingen geformuleerd.

Het artikel wordt aangenomen met 14 stemmen.

Artikel 2

Dit artikel strekt ertoe artikel 90bis van het bosdecreet te vervangen. Op verzoek van een commissielid wordt de stemming gesplitst per voorgestelde paragraaf van artikel 90bis.

Artikel 90bis, §§ 1 en 2

Mevrouw Heeren verwijst inzake het advies van het Bosbeheer naar de toelichting bij het voorstel van decreet. Ze vraagt nadere uitleg over de alinea bovenaan blz. 4 van het stuk 297/1, die luidt als volgt : ‘In zijn advies dient het Bosbeheer op objectieve wijze een opportuniteitsafweging te maken over de voorgestelde ontbossing, op basis van ecologische, sociale, bosbouwkundige, wetenschappelijke e.a. criteria. Zo zal bij deze afweging, naast de aanwezigheid van habitats, bijzondere flora en fauna, vooral de ruimtelijke situering van de betrokken bospercelen een belangrijke rol spelen. Meer nog dan elders vereist het functioneren van bosecologische processen en dus het duurzaam instandhouden van de levensgemeenschappen die gebonden zijn aan deze processen, voldoende grote en aaneengesloten arealen. Daarom ook gaat het Bosbeheer, bij het verlenen van zijn advies uit van het behoud en de ontwikkeling van een samenhangende bosstructuur voor Vlaanderen.’.

Volgens de heer Ludo Sannen alludeert deze alinea op het behoud van een gelijkwaardig bosareaal als doelstelling, zoals ook opgenomen in de voorgestelde paragraaf 2. Gelijkwaardig betekent dat ook met de kwaliteit van het bos rekening moet worden gehouden en dat een differentiatie moet kunnen worden gemaakt op basis van de verschillende bossen met hun uiteenlopende kenmerken.

Mevrouw Heeren laat opmerken dat in de toelichting eerst wordt gesteld dat Bosbeheer op objectieve wijze een opportuniteitsafweging zal maken. Door de opsomming van allerlei mogelijke criteria blijft er echter een subjectief element in de beoordeling.

De heren Jacques Timmermans en Ludo Sannen menen dat de bevoegde administratie, op basis van bestaande criteria en methoden, de opportuniteitsafweging verder kan verfijnen

De paragrafen 1 en 2 worden aangenomen met 14 stemmen.

Artikel 90 bis, § 3

Amendement nr. 1 van mevrouw Dominique Guns en de heren Jacques Timmermans, Ludo Sannen en Jos Bex strekt ertoe aan § 3, eerste lid, de volgende zin toe te voegen :

“De aanvrager van de verkavelingsvergunning kan zowel openbare als niet-openbare beboste groene ruimten aanduiden.”.

Mevrouw Guns verantwoordt het amendement samenvattend als volgt. In § 3, eerste lid, is thans enkel sprake van “groene ruimten”. De toelichting geeft echter aan dat het om openbare groene ruimten gaat. Het is om twee redenen noodzakelijk om de aanvrager van de verkavelingsvergunning de mogelijkheid te geven ook groene ruimten aan te duiden andere dan openbare, namelijk op de te bouwen kavels.

De toevoeging is volgens mevrouw Guns ten eerste noodzakelijk om de ongelijkheid weg te werken op het vlak van de compensatieplicht tussen enerzijds aanvragers van een stedenbouwkundige vergunning tot ontbossing en anderzijds aanvragers van een verkavelingsvergunning. De eerstgenoemden moeten namelijk enkel compenseren voor wat daadwerkelijk ontbost zal worden. De laatstgenoemden zullen, indien het voorstel van decreet niet zou worden aangepast, al het bos, met uitzondering van de openbare groene ruimten, dat binnen de verkaveling valt, dienen te compenseren, zelfs indien er later slechts een gedeelte van ontbost zal worden.

De heer Ludo Sannen laat opmerken dat deze bepaling kan helpen vermijden dat bepaalde verkavelingen volledig worden ontbost. Het kan verkavelaars ertoe aanzetten bepaalde stukken waardevol bos te behouden.

Het amendement nr. 1 van mevrouw Guns en de heren Timmermans, Sannen en Bex wordt aangenomen met 10 stemmen bij 4 onthoudingen.

Paragraaf 3 wordt aangenomen met 14 stemmen.

Artikel 90 bis, § 4

Het amendement nr. 2 van mevrouw Veerle Heeren, de heer Gerald Kindermans, mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever en de heren Jef Van Looy en Joachim Coens, strekt ertoe aan de tekst van het voorgestelde artikel 90bis, § 4, eerste lid, 2°, volgen-

de tekst toe te voegen : “De ontvangen bosbehoudsbijdragen zullen in verhouding in de betrokken regio’s aangewend worden voor het uitvoeren van de compenserende bebossingen ;”.

De heer Gerald Kindermans licht het amendement toe als volgt. Het kan niet de bedoeling zijn dat de meest beboste gebieden zouden ontbost worden ten voordele van minder beboste gebieden. De compensatie dient volgens de indieners van het amendement in dezelfde regio te gebeuren. De inhaaloperatie in minder beboste gebieden moet los staan van de compensatieregeling, zoals ook tijdens de algemene bespreking werd gesteld.

In de toelichting bij het voorstel van decreet (blz. 5) staat reeds vermeld dat het de bedoeling is dat de Vlaamse regering maatregelen neemt opdat de ontvangen bosbehoudsbijdragen in verhouding in de betrokken regio’s aangewend worden voor de uitvoering van de compenserende bebossingen. Dit amendement wil deze zienswijze ook decretaal waarborgen.

Minister Vera Dua verwijst op haar beurt naar de toelichting bij het voorstel van decreet. De Vlaamse regering zal rekening houden met de intentie van de indieners om de ontvangen middelen in verhouding in de betrokken regio’s aan te wenden voor het uitvoeren van de compenserende bebossingen. De minister is evenwel geen voorstander van een decretale verankering van dit standpunt.

In dit verband herhaalt de minister dat ze soms signalen ontvangt waaruit blijkt dat lokale Limburgse besturen geen vragende partij zijn voor de uitbreiding van hun bosareaal. Het principe in het decreet opnemen zou dan ook tot een blokkering in de uitvoering kunnen leiden. Daarom pleit de minister ervoor om de mogelijkheid open te laten de compensatie ruimer te bekijken dan per gemeenten en provincie.

Mevrouw Marleen Van den Eynde kan enerzijds akkoord gaan met het principe van aanwending van de middelen in de betrokken regio, maar bevestigt anderzijds dat de plannen voor bebossing in Limburg niet altijd even gunstig worden ontvangen.

De heer Kindermans repliceert hierop als volgt. Het kan inderdaad niet de bedoeling zijn om alle compensaties strikt in de betrokken gemeenten door te voeren. Het gaat echter evenmin op dat systematisch alle ontbossingen in de provincie Limburg worden doorgevoerd, terwijl de investeringen systematisch in bosarme provincies gebeu-

ren en Limburg de middelen hiervoor aanbrengt. Zowel op het vlak van de ontbossing als de compensatie mag er geen eenrichtingsverkeer zijn.

Het amendement nr. 2 van mevrouw Heeren, de heer Kindermans, mevrouw Gardeyn-Debever en de heren Van Looy en Coens wordt verworpen met 10 stemmen tegen 4.

Mevrouw Veerle Heeren en de heer Gerald Kindermans stellen dat de bepalingen omtrent compensatie in natura de mogelijkheid openlaten om te bebossen in agrarisch gebied. Is het de bedoeling van de Vlaamse regering om compensatie in agrarische gebieden te zoeken ?

Minister Vera Dua antwoordt dat bij het opstellen van het uitvoeringsbesluit waarschijnlijk de mogelijkheid zal worden gegeven om compensatiebebossing in agrarische gebieden uit te voeren. Door die ingreep mag echter de agrarische structuur niet worden verstoord, zoals ook in een omzendbrief zal worden vermeld. Voor het toestaan van bebossing in agrarische gebieden zal ook het bindend advies van de afdeling Land worden gevraagd.

De heren Jef Van Looy en Joachim Coens vragen hoe de afstemming van dit uitvoeringsbesluit op de bepalingen van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen zal worden gerealiseerd. Zullen de gebieden die worden gereserveerd voor compenserende bebossing later via een bestemmingswijziging worden omgezet in bosgebieden ?

De minister meent dat onder bepaalde voorwaarden een bebossing in de huidige agrarische gebieden mogelijk moet zijn. De mogelijkheid bestaat dat er anders onvoldoende gronden voor compensatie in natura beschikbaar zullen zijn.

De heer Ludo Sannen stelt dat de gemeenten en provincies in het kader van de structuurplanning hun verantwoordelijkheid moeten opnemen voor een goede afstemming van de compenserende bebossing met het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen. Bepaalde landbouwgebieden die worden gereserveerd voor compenserende bebossing kunnen reeds worden opgenomen in deze gemeentelijke structuurplannen.

Hierop wordt door mevrouw Veerle Heeren, de heer Gerald Kindermans, mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever en de heren Jef Van Looy en Joachim Coens een amendement ingediend (amendement nr. 3) dat ertoe strekt aan de voorgestelde tekst van artikel 90bis, § 4, laatste lid, de volgende tekst toe te voegen : “Bij de aanduiding van deze

gebieden dient de Vlaamse regering rekening te houden met de bosstructuur van de goedgekeurde gemeentelijke ruimtelijke structuurplannen.”.

De heer Gerald Kindermans licht het amendement toe als volgt. De overheid dient het decreet betreffende de ruimtelijke ordening en de principes van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen te respecteren en dus is het logisch dat compenserende bebossing slechts kan gebeuren in gebieden die voor bos bestemd zijn. Op deze manier werkt men binnen een ruimtelijke visie en vermijdt men de versnippering van het bosareaal. De gebieden die in aanmerking komen voor compensatie, liggen dan het best binnen de bosstructuur die de gemeenten hebben aangeduid in hun goedgekeurde gemeentelijke ruimtelijke structuurplannen.

De heer Kindermans laat opmerken dat in de huidige versie van artikel 90bis van het bosdecreet, zoals gewijzigd door het decreet van 18 mei 1999, wel een limitatieve opsomming wordt gegeven van de gebieden waar compensatie kan worden doorgevoerd. In het amendement wordt niet uitdrukkelijk verwezen naar eventuele bebossing in agrarische gebieden, maar wordt gevraagd rekening te houden met de structuurplannen. Op die manier worden de principes van een goede ruimtelijke ordening gerespecteerd.

Mevrouw Isabel Vertriest kan dit amendement niet steunen. De goedkeuring ervan zou resulteren in een grondige verstoring in de hiërarchie van de structuurplannen, waardoor de bepaling in het bosdecreet haaks zou staan op het decreet ruimtelijke ordening. Verder benadrukt het lid dat het bestaan van kleine boskernen binnen de agrarische gebieden mogelijk moet zijn, als waardevol landschapselement en vanuit de ecologische meerwaarde van dergelijke gebieden als refuge voor de fauna en flora.

De minister treedt deze zienswijze bij. Ze verduidelijkt dat het geenszins de bedoeling kan zijn om het evenwicht in ruimtelijke balans binnen het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen te ontwrichten. Het Vlaamse Gewest zal een bosstructuur uittekenen voor het hele grondgebied. Daarenboven onderstreept de minister eveneens het waardevolle karakter van bepaalde kleinere boskernen in andere gebieden.

De heer Jacques Devolder merkt in deze context nog op dat de hiërarchie van de planning moet worden gerespecteerd en dat de gemeentelijke ruimtelijke structuurplannen niet boven provincia-

le en gewestelijke plannen kunnen worden geplaatst.

De indieners van het amendement repliceren dat het om door de hogere overheid goedgekeurde plannen gaat. De heer Kindermans vreest verder dat men in de nieuwe decretale regeling al te ruime delegatiebevoegdheid geeft aan de Vlaamse regering. Hij begrijpt uit het antwoord van de minister dat ze met de ruimtebalans rekening wil houden, maar wijst erop dat dit decreet ook geldt voor de toekomst.

De heer Jef Van Looy stelt dat de minister bij de bespreking van de vorige wijziging van artikel 90bis van het bosdecreet zich een fel tegenstandster heeft getoond van het doorbreken van het moratorium op de ontbossing (*Parl. St. VI. Parl. 1998-1999, nr. 1299/10*). Nu vraagt de minister een uitbreiding van de bevoegdheden van de Vlaamse regering om de maatregel uit te voeren.

Minister Vera Dua zegt toen gekant te zijn geweest tegen de opheffing van het moratorium inzake de bebossing. De aangelegenheid van de reservering van de gebieden die voor nieuwe aanplantingen in aanmerking kwamen, was op dat ogenblik niet aan de orde.

De minister herinnert eraan dat de bebossing in een agrarisch gebied een vergunningsplichtige aan gelegenheid is en verwijst in deze context naar de omzendbrief ter zake. Daarenboven dient eveneens een bindend advies te worden verleend door de afdeling Land. De landbouwsector kan dus nog steeds een stem laten horen, indien deze bebossingsactiviteit zou worden doorgevoerd binnen goed gestructureerde landbouwgebieden, die eerder in aanmerking komen voor landbouwareaal. Volgens de minister zijn er dan ook voldoende maatregelen genomen om misbruiken te voorkomen.

Het amendement nr. 3 van mevrouw Heeren, de heer Kindermans, mevrouw Gardeyn-Debever en de heren Van Looy en Coens wordt verworpen met 8 stemmen tegen 6.

Paragraaf 4 wordt aangenomen met 8 stemmen tegen 4 bij 2 onthoudingen.

Artikel 90bis, §§ 5 en 6

Bij deze paragrafen worden geen opmerkingen geformuleerd.

De paragrafen 5 en 6 worden aangenomen met 14 stemmen.

Artikel 90bis, § 7

De heer Joachim Coens informeert hoe de Vlaamse regering concreet de voorwaarden zal bepalen waaronder deze uitzonderingen om sociale redenen zullen worden verleend. Het lid verwijst in dit verband naar andere debatten over sociale correcties in de milieuwetgeving en vindt de bepaling ‘om sociale redenen worden uitzonderingen toegestaan’ zeer algemeen.

De heer Ludo Sannen is voorstander van een dergelijke maatregel, maar verwijst voor de concrete invulling ervan naar het toekomstige uitvoeringsbesluit van de Vlaamse regering. De spreker onderstreept het belang van een maatregel voor de eigenaars van bescheiden individuele bouwpercelen. Vandaar zijn suggestie om een vrijstelling te verlenen voor de eerste 5 are die worden ontbost. De uitwerking van de voorwaarden wordt echter aan de Vlaamse regering overgelaten. Milieu- en natuurdecreten dienen volgens de spreker niet om sociale correcties door te voeren, maar mogen anderszins ook de bestaande sociale ongelijkheid niet versterken. Het is ook een uitdovende maatregel omdat in de toekomst de compensatieverplichting bij de verkavelaars komt te liggen.

De minister meent dat een te gedetailleerde regeling niet op zijn plaats is in het decreet, omdat die de latere uitwerking kan bemoeilijken. Een regeling zal worden uitgewerkt in het uitvoeringsbesluit, waarbij de minister de bedenking formuleert dat de oppervlakenorm van de bouwkaavel (5a) wellicht niet de enige norm is die als basis kan worden gehanteerd voor de uitwerking van deze regeling.

In deze context dringt de heer Ludo Sannen aan op een lineaire maatregel om te voorkomen dat dit uitvoeringsbesluit op ongelijke wijze zou worden toegepast in de verschillende gemeenten en regio's.

De heer Jacques Timmermans, voorzitter, wijst op de controle die het parlement kan uitoefenen ten aanzien van de maatregelen die de regering neemt en de uitvoering ervan.

Door mevrouw Marleen Van den Eynde en de heer Jean Geraerts worden de amendementen nrs. 4 en 5 ingediend, die ertoe strekken de laatste zin van het tweede lid van § 7 te schrappen en anderzijds een nieuwe § 8 toe te voegen die luidt als volgt :

“Om sociale redenen wordt voor sociale woningbouw een vrijstelling van compensatieplicht toegekend voor de eerste 200 m² van een kavel.”.

Mevrouw Van den Eynde verantwoordt het amendement als volgt. Het huidige voorstel van decreet laat toe dat verkavelaars de meerkost voor compensatiebebouwing doorrekenen aan hun klanten. Dit amendement wenst een sociale correctie toe te voegen aan dit voorstel van decreet. Om de kostprijs van sociale woningbouw niet al te zeer de hoogte in te jagen, dient een vrijstelling te worden gegeven van de compensatieplicht voor de eerste 200 m² van een bouwkaavel.

Hierop verklaart de heer Jacques Devolder de sociale bekommernis die aan de indiening van dit amendement ten grondslag ligt te kunnen bijtreden, maar wijst erop dat een aantal lokale reglementen met betrekking tot de sociale huisvesting reeds bepalingen omtrent groene ruimtes bevatten, bijvoorbeeld dat binnen een sociale verkaveling van minstens 20 kavels, er steeds in een groene kavel dient te worden voorzien.

In dit verband laat de heer Jacques Timmermans opmerken dat het bouwrijp maken van percelen voor sociale woningbouw ten laste van het Vlaamse Gewest wordt gelegd door artikel 80 van de vroegere Huisvestingscode. Voor sociale huisvesting heeft de bij amendement voorgestelde maatregel dan ook weinig zin.

De minister herhaalt dat de uitzonderingen nader zullen worden uitgewerkt in een uitvoeringsbesluit. De draagwijdte van het uitvoeringsbesluit zal ruimer zijn, vermits de uitzonderingen zich niet zullen beperken tot sociale woningbouw, maar ook mogelijk zullen zijn voor andere kleine percelen.

De amendementen nrs. 4 en 5 van mevrouw Van den Eynde en de heer Geraerts worden verworpen met 8 stemmen tegen 2 bij 4 onthoudingen.

Paragraaf 7 wordt aangenomen met 8 stemmen tegen 4 bij 2 onthoudingen.

Het artikel 2 wordt aangenomen met 8 stemmen tegen 4 bij 2 onthoudingen.

Artikelen 3 en 4

Bij deze artikelen worden geen opmerkingen geformuleerd.

De artikelen worden aangenomen met 14 stemmen.

IV. EINDSTEMMING

Het geamendeerde voorstel van decreet wordt aangenomen met 10 stemmen bij 4 onthoudingen.

Reflectietermijn

De commissie beslist, conform artikel 56, punt 3, van het Reglement, met 14 stemmen dat er geen reflectietijd en reflectienota's zullen zijn.

De verslaggever,

Joachim COENS

De voorzitter,

Jacques TIMMERMANS

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE**Artikel 1**

Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Artikel 2

Artikel 90bis van het bosdecreet van 13 juni 1990, gewijzigd bij de decreten van 21 oktober 1997 en 18 mei 1999, wordt vervangen door wat volgt :

"Artikel 90bis

§ 1. Een stedenbouwkundige vergunning tot ontbossing kan niet worden verleend tenzij in de hierna vermelde gevallen :

- 1° ontbossing met het oog op werken van algemeen belang bedoeld in artikel 103 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening ;
- 2° ontbossing in zones met de bestemmingen woongebied of industriegebied in de ruime zin ;
- 3° ontbossing in zones die volgens de geldende plannen van aanleg of de ruimtelijke uitvoeringsplannen gelijk te stellen zijn met de bestemmingen woongebied of industriegebied in de ruime zin ;
- 4° ontbossing van de uitvoerbare delen in een niet-vervallen vergunde verkaveling.

De stedenbouwkundige vergunning tot ontbossing wordt verleend na voorafgaand advies van het Bosbeheer. Het advies wordt verleend op verzoek van de vergunningverlenende overheid. Als het advies niet wordt verleend binnen dertig dagen, wordt het geacht gunstig te zijn.

Voor andere ontbossingen dan deze genoemd in het eerste lid, kan de Vlaamse regering, op individueel en op gemotiveerd verzoek van diegene die in aanmerking wenst te komen voor een vergunning tot ontbossen, de ontheffing toestaan van het verbod tot het verlenen van een stedenbouwkundige vergunning tot ontbossing, met inachtneming van de wetgeving inzake de ruimtelijke ordening en na advies van het Bosbeheer. De Vlaamse regering bepaalt nadere regelen inzake de ontheffing van dit verbod.

§ 2. Met het oog op het behoud van een gelijkwaardig bosareaal,

- 1° wordt door de houder van de stedenbouwkundige vergunning tot ontbossing compensatie gegeven voor de in § 1 bedoelde ontbossing ;
- 2° wordt door de houder van de verkavelingsvergunning compensatie gegeven voor de beboste delen van de verkaveling waarvoor de verkavelingsvergunning wordt aangevraagd na de inwerkingtreding van dit decreet.

§ 3. Voor de in § 2, 2°, bedoelde verkaveling wordt compensatie gegeven voor de gezamenlijke oppervlakte, voorzover die bebost is, van de kavels en van de in de aanvraag vermelde of als last aan de verkavelaar opgelegde werken, met uitzondering van de oppervlakte van de in de aanvraag vermelde of als last aan de verkavelaar opgelegde groene ruimten. De aanvrager van de verkavelingsvergunning kan zowel openbare als niet-openbare beboste groene ruimten aanduiden.

De verkaveling wordt vergund na voorafgaand advies van het Bosbeheer, dat wordt verleend volgens de bepalingen van § 1, tweede lid.

De stedenbouwkundige vergunning tot ontbossing van een grond in een in § 2, 2°, bedoelde verkaveling is slechts onderworpen aan het in § 1, tweede lid, bedoelde advies en aan de compensatie voorzover deze stedenbouwkundige vergunning de ontbossing betreft van de in het eerste lid bedoelde groene ruimten.

§ 4. De compensatie wordt gegeven op één van de volgende wijzen :

- 1° in natura ;
- 2° door storting van een bosbehoudsbijdrage in het Fonds voor Preventie en Sanering inzake Leefmilieu en Natuur ;
- 3° door een combinatie van 1° en 2°.

De Vlaamse regering bepaalt de nadere regels inzake de wijze en de omvang van de compensatie, waarbij differentiatie mogelijk is. De integrale compensatie in natura betreft ten minste een gelijke oppervlakte. De Vlaamse regering bepaalt de gebieden die in aanmerking komen voor compensatie in natura.

§ 5. De aanvrager van de stedenbouwkundige vergunning tot ontbossen of van de in § 2, 2°, bedoelde

verkavelingsvergunning stelt de compensatie voor overeenkomstig de eisen van het in § 4, tweede lid, bedoelde besluit en dient het voorstel in bij de vergunningverlenende overheid, die het ter goedkeuring voorlegt aan het Bosbeheer.

Indien het voorstel niet voldoet aan de eisen van het in § 4, tweede lid, bedoelde besluit of wanneer het voorstel om bosbouwkundige redenen niet aanvaardbaar is, past het Bosbeheer het voorstel aan aan de eisen van dat besluit of, wanneer het een compensatie in natura betreft, aan de eisen van wat bosbouwkundig aanvaardbaar is.

Het goedgekeurde of aangepaste voorstel geldt als voorwaarde bij de in § 2, 1° of 2°, bedoelde vergunning.

De in § 2, 2°, bedoelde verkavelingsvergunning laat slechts vervreemding van een kavel toe nadat volledige compensatie werd gegeven.

§ 6. De vergunningverlenende overheid bezorgt een afschrift van haar beslissing inzake de aanvraag tot de in § 2, 1° en 2°, bedoelde vergunning aan het Bosbeheer.

§ 7. De in § 2 bedoelde compensatieplicht geldt niet voor gronden die spontaan bebost zijn na het in werking treden van dit decreet, voorzover deze spontane bebossing de leeftijd van tweeëntwintig jaar niet heeft bereikt.

Om sociale redenen worden uitzonderingen op de in § 2 bedoelde compensatieplicht toegestaan in functie van de woningbouw in zones met de bestemming woongebied in de ruime zin of in zones die volgens de geldende plannen van aanleg of ruimtelijke uitvoeringsplannen gelijk te stellen zijn met de bestemming woongebied. De Vlaamse regering bepaalt de voorwaarden waaronder deze uitzonderingen wordt verleend.

Werken van algemeen belang worden, ongeacht de bestemming, altijd gecompenseerd."

Indien de in het eerste lid bedoelde ontbossing door of krachtens dit decreet zou hebben geleid tot een lagere bosbehoudsbijdrage, wordt het verschil terugbetaald.

Artikel 4

De Vlaamse regering bepaalt de datum van inwerkingtreding van dit decreet.

Artikel 3

De bosbehoudsbijdrage betaald op basis van het besluit van 26 november 1999 tot vaststelling van nadere regels inzake compensatie van ontbossing en ontheffing van het verbod op ontbossing, wordt integraal terugbetaald indien de ontbossing door of krachtens dit decreet zou zijn vrijgesteld van compensatie.

BIJLAGE

Overzicht en samenvatting ligging bossen volgens gewestplanbestemming

Bos in :**Woongebied 6.510 ha**

Inheems loofbos 2.626 ha

Ander 3.884 ha

Industriegebied 3.540 ha

Inheems loofbos 1.487 ha

Ander 2.054 ha

Niet-groene bestemmingen 36.846 ha

Inheems loofbos 11.345 ha

Ander 25.501 ha

Groene bestemmingen 105.913 ha

Inheems loofbos 40.500 ha

Ander 65.413 ha

Inheems loofbos is hier enkel zonder populier en naaldhout.

Bron : kabinet van mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw.